

Sygn. akt III Ca 206/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Anna Hajda

Sędzia SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt I C 1671/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 600 zł (sześćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Ca 206/15

UZASADNIENIE

Powódka Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w W. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej Gminy G. kwoty 5.480,72 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że poniosła szkodę na skutek nie wywiązania się przez pozwaną z obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego byłemu najemcy należącego

do niej lokalu.

Pozwana Gmina G. wnosila o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

Podnosiła, że powódka nie wykazała w należyty sposób wysokości rzeczywiście poniesionej przez nią szkody oraz że w spornym okresie lokal był zajmowany

przez osoby, którym przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 19 11 2014r. oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulacje: art. 18 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266) i art. 417 § 1 k.c. Następnie dokonał oceny poczynionych ustaleń faktycznych i uznał, iż powódka w sposób nie budzący wątpliwości wykazała, iż uprawnieni do lokalu socjalnego I. J. i M. J. zajmowali opisany w pozwie lokal mieszkalny

w okresie od 1 stycznia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku i nie regulowali należności związanych z korzystaniem z lokalu powódki bez tytułu prawnego. Powódka nie wykazała jednak aby w związku z faktem niedostarczenia przez pozwaną uprawnionym lokalu socjalnego poniosła szkodę w wysokości odpowiadającej odszkodowaniu dochodzonemu przez nią w niniejszym postępowaniu. Powódka nie przedłożyła dokumentów potwierdzających wysokość kwot, zapłaty których domagała się od lokatorów i pozwanej, jak również dokumentów wystawionych przez podmioty świadczące usługi (dostawców mediów), które wskazywałyby na wysokość należnych opłat

za media za opisany lokal mieszkalny.

O kosztach procesu orzekł stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w W.**, która wniosła o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu za obie instancje, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono regulacje: art. 417 § 1 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż pomimo wyrządzonej szkody nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej; art. 36, 37a ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż wobec niedostarczenia przez pozwaną gminę lokalu socjalnego powódka nie jest uprawniona do dochodzenia kwoty odszkodowania określonej w petitum pozwu.

W uzasadnieniu podała, iż wysokość szkody jest wynikiem pomnożenia metrażu lokalu wykazanego w inwentaryzacji powierzchniowej przez wysokość opłat od jednego metra kwadratowego, ustalonej na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (Dz. U nr. 233, poz. 2531). Przedstawione przez powódkę dokumenty w postaci poleceń księgowych, not księgowych i poleceń przelewów nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Pozwana Gmina G. wniosła o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki, a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji.

Mają odniesienie w informacjach zawartych we wskazanych źródłach dowodowych, których wiarygodność nie była kwestionowana, a ich ocena mieści się

w granicach swobodnej oceny dowodów.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela

i przyjmuje za własną (orzec. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r.

nr 12, poz. 496)

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 17 01 2012r. orzekając

o eksmisji I. J. i M. J. z lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...) przyznał im prawo do lokalu socjalnego do którego dostarczenia została zobowiązana pozwana.

W sprawie bezsporne jest, iż do chwili obecnej pozwana z tego obowiązku się nie wywiązała.

Stosownie do regulacji art. 417 k.c. rodzi to potencjalnie po stronie pozwanej obowiązek naprawienia powódce szkody w przewidzianych w regulacji art. 361 § 2 k.c. w postaciach: straty w jej majątku spowodowanej nie uiszczeniem przez osoby mieszkające w lokalu opłat za dostarczone media oraz utraconych korzyści, które mogłyby powódka osiągnąć wynajmując lokal.

Stosownie do art. 6 k.c. powódka jako strona inicjująca postępowanie sądowe, występująca z żądaniem opartym na twierdzeniach zawartych w pozwie zobligowana była do udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Zatem powódka oprócz wykazania, że w spornym okresie lokal był zajmowany przez osoby, którym przysługuje prawo do lokalu socjalnego oraz faktu iż osoby te nie regulowały należności związanych z korzystaniem z lokalu powódki bez tytułu prawnego, powinna także wykazać, że poniosła szkodę i jej wysokości (zagadnienie

to było sporne pomiędzy stronami, gdyż pozwana w odpowiedzi na pozew kwestionowała wysokość dochodzonej szkody i zarzucając, że nie została ona należycie udokumentowana).

Z podstawy faktycznej powództwa oraz z samej apelacji - zostały one sporządzone przez fachowego pełnomocnika - wynika, że „Kwota dochodzona niniejszym pozwem stanowi szkodę, jaka poniosła strona powodowa, która odpowiada wysokości kwot, jakie Wojskowa Agencja Mieszkaniowa otrzymywałaby tytułem najmu a jakie musiała uiszczać tytułem zużywanych mediów przez lokatorów, którzy nie pokrywają żadnych kosztów wynikających z bieżącego utrzymania mieszkania przy ul. (...) w G.; **chodzi o należności wynikające z opłat z tytułem mediów komunalnych za okres od 01 stycznia 2013r. do dnia 31 grudnia 2013r.**” (pozew k- 4 i apelacja k - 4) i w takim ujęciu powództwo dotyczy tylko szkody powstałej w majątku powódki w następstwie nie uiszczenia tych opłat w spornym okresie (nie dotyczy zatem czynszu najmu).

W apelacji powódka powołuje się na treść rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 stycznia 2005 roku w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych, będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (Dz. U.

z 2010r., nr 233 poz. 1531).

Jednak przywołany przez nią akt prawny jedynie określa sposób naliczania oraz rozliczania opłat za używanie lokali mieszkalnych i opłat pośrednich, sposób obliczania zaliczek na opłaty pośrednie oraz wzory kalkulacji stawki opłat za używanie 1 m2 powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego, biorąc pod uwagę tytuł prawny

do lokali mieszkalnych.

Dlatego w celu wykazania wysokości szkody powódka powinna była wykazać w toku postępowania ile jednostek energii cieplnej i wody zostało zużytych w spornym okresie przez osoby zajmujące przedmiotowy lokal, ile jednostek nieczystości zostało odprowadzonych z tego lokalu oraz wykazać cenę ich zakupu (w tym celu należało zaofiarować Sądowi dowody z dokumentów dotyczących odczytów z urządzeń pomiarowych przeprowadzonych przez

pracowników powódki przy udziale osób zajmujących lokal oraz dane źródłowe dotyczące ceny zakupu przez nią jednostek energii cieplnej, wody oraz odprowadzenia nieczystości w postaci umów dotyczących ich zakupu).

Na te okoliczność zaoferowała ona Sądowi tylko dowody z niewiarygodnych kserokopii sporządzonych przez nią: zestawienia zaległości i not księgowych, których moc dowodowa - jak trafnie ocenił Sąd Rejonowy jest ograniczona, a w zasadzie żadna (ocenę tę Sąd odwoławczy w całości podziela).

Z tej przyczyny w materiale sprawy brak jest wiarygodnego materiału pozwalającego poczynić w tym zakresie stosowne ustalenia i dlatego powództwo jako niewykazane należało oddalić.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, wobec czego apelacja jest bezzasadna.

Reasumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację

§ 12 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013, poz.490j.t.), biorąc pod uwagę,

że powódka uległa w całości w postępowaniu odwoławczym, wobec czego powinna zwrócić pozwanej poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Anna Hajda